

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 104.

Trettende Session.

29de Møde.

Mandagen den 11te November Kl. 1.

(Forsat.)

Faber (fortsat): Det er altsaa ingenlunde urigtigt at tale om forskellige og høist forskellige Retninger i Folketirken; thi hverken er det, eller paa nogen Maade kan det være Andet, end at saadanne maae findes. Jeg maa imidlertid være enig med den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 7de Valgfreds (E. Petersen) deri, at det her omhandlede Forhold vistnok trænger til at reguleres paa en eller anden Maade; thi det Naturlige og Berettigede er, at ethvert Sogns Medlemmer have Ret til at benytte den Kirke, som er deres Sognekirke; men nu er Tilstanden saaledes, at de kirkelige Handlinger i Sognet kun udføres af Sognets Præst, og naar Medlemmer af Menigheden have sluttet sig til en Præst i et andet Sogn, saa ere de vel berettigede til at lade deres kirkelige Handlinger udføre af den fremmede Præst, men de ere strengt taget ikke berettigede til at faae dem udførte i den Kirke, hvortil denne Præst hører, og de høre fra dette Dieblif egentlig ikke retlig hjemme noget Sted med Hensyn til Udøvelsen af deres kirkelige Handlinger. Forholdet maa saaledes vistnok ordnes paa den ene eller den anden Maade. Jeg har derfor paa ingen Maade talt imod Lovforslaget; men jeg har kun opstillet som en Betingelse for, at jeg kunde slutte mig dertil, at Altergangen udelukkes; deels fordi jeg ikke anseer det for nødvendigt, at Bestemmelsen derom medtages, og deels fordi jeg troer, at

det vil give Anledning til Forstyrrelse og Splidagtighed, om den tages med; og jeg stiller tillige den Betingelse, at der gives Regler for Benyttelsen af Kirken, saaledes at det bliver de Familier eller Menighedsmedlemmer, der have løst Sognebaandet, muligt at faae kirkelige Handlinger udførte i deres Sognekirke af den Præst, de have valgt sig, men at disse kirkelige Handlinger ikke skulle give andre Præster, der maafee gaae i en anden religiøs Retning end den Præst, der er valgt af disse Menighedsmedlemmer, Leilighed til at begynde en Missions- eller propagandistisk Virksomhed, hvilket, naar man seer hen til Tidsforholdene, ikke vil kunne oversees vil kunne finde Sted; thi det er ganske vist, at der gives Præster, for hvem Fristelsen til paa den Maade at drage omkring, er saa stor, at de ikke kunne modstaae den, men foretrække denne Virksomhed for den at leve rolige i deres eget Sogn. Det er ganske vist, at en saadan Virksomhed kan indeholde Fristelse; det vækker Opsigt og tilfredsstiller forsaavidt den menneskelige Strøbelighed, at der bliver talt meget derom; den drager Folk til sig, da Enhver gjerne vil see og høre, hvad der saaledes kommer frem, istedetfor hvad de ere vante til at høre hver Søndag. Forholdet maa altsaa paa den ene Side ordnes saaledes, at det i de Menigheder, hvor flige kirkelige Handlinger foretages, ikke med Nødvendighed eller Lethed fører til Splidagtighed, og paa den anden Side saaledes, at de Medlemmer, der have løst Sognebaand, kunne faae deres kirkelige Handlinger udførte i deres egen Sognekirke, fordi Saadant maa anses for det Naturligste og Bequemeste for dem. Kan der gives